

[Gert Petersen]

præcision i aflevering osv. Og prisen bestemmes af meget andet end lønomkostningerne alene. Hvad med f.eks. avancer og profit? Hvis lønnen alene havde været afgørende, ville et lavtlønsland som England for længst have slået os andre ud, og Danmark selv ligger på ingen måde i toppen med lønomkostninger pr. time og skulle altså have klaret sig fint, hvad vi vittelig ikke har gjort.

Selvfølgelig vil en pris- og indkomsteksplosion genere handelen med udlandet. Den vil også genere os selv. Inflation har mange skadelige virkninger. SF stræber efter at holde en lav inflationsrate. Derfor er vi tilhængere af, som der står, en afbalanceret pris- og indkomstudvikling.

For det første skal man gøre sig klart, hvad jeg har været inde på, at indkomst ikke bare er løn, men også avancer, udbytter osv., profit i det hele taget. Det sidste års avanceeksplosion har i høj grad været med til at forringe konkurrenceevnen. Herom vidner hele debatten om grænsehandelen.

For det andet er den måde, hvorpå man skaber en afbalanceret pris- og indkomstudvikling, aldeles afgørende.

SF afviser på det bestemteste de løndiktater fra Folketingets side, som har fået navnet »indkomspolitik«. Vi vil under ingen omstændigheder være med til tvangsindgreb over for lønmodtagerne. Men en balance, der tilvejebringes gennem forhandlinger med fagbevægelsen, en balance, der også består af indgreb mod avancer og profitter, en balance, der rummer modydelse fra samfundets side, f.eks. øget medbestemmelse på arbejdspladserne, og som på den baggrund godkendes frit af de fagorganiserede lønmodtagere selv, har vi ikke alene intet imod, nej, vi tilstræber den.

En sådan politik for pris- og indkomstudvikling anser jeg kun for mulig som følge af et fundamentalt skift i det politiske flertal og i den politiske udvikling, et skift, der også kommer til udtryk i den tæmning af kræfternes frie spil, som jeg her har skitseret.

Larsen-Ledet (RV):

Jeg ved ikke, om man skal kalde det Tribini-økonomi, eller hvad man skal kalde det, men jeg tror i hvert fald, at hvis regeringen og SF og Socialdemokratiet brugte den tid, de bruger på at mistænkeliggøre hinanden,

til konstruktivt at tage fat på betalingsbalanceproblemerne, ville eksportmulighederne meget hurtigt blive forbedret.

Jeg kan sige til Socialdemokratiet, at i Det Radikale Venstre synes vi ikke, at de sidste fem år er spildt.

Jeg kan med det samme sige, at vi ikke stemmer for det dagsordensforslag, der foreligger.

Forespørgslen er særdeles aktuel. Vi har behov for en kraftig og stærk og markant målsætning på 50 pct.s stigning i industrien og eksporten over en 5-års periode. Alternativet er en kraftig forbrugsnedgang.

Eksportstigning er en fællesopgave for samfundet og for erhvervslivet, og det er en rigtig måde at tackle betalingsbalanceproblemerne på.

Den radikale opskrift herpå kunne bl.a. være øget opsparing og begræsning af forbruget, indførelse af overskudsdeling, styr på omkostningsudviklingen, øget forskningsindsats, lempelse af startvilkårene for iværksættere og en løbende ajourføring af uddannelse og omskoling. Der er mange andre elementer, men det er nogle ting, der efter vores opfattelse er væsentlige, og som kan give baggrund for eksportfremme.

Der ofres meget opmærksomhed på eksporten i denne tid, og baggrunden skal naturligvis findes i det forhold, at vi har oplevet, at udviklingen i eksporten har været skuffende. Det er lykkedes gennem den generelle økonomiske politik af skabe en kraftig vækst i erhvervsinvesteringerne, at dæmpe inflationen og at skabe en meget markant stigning i beskæftigelsen i den private sektor. Derimod har vi endnu ikke nået den fremgang i eksporten, vi havde håbet, og med de velkendte følger for betalingsbalancen. Men der er naturligvis sammenhæng i tingene. De seneste års fremgang i produktion og beskæftigelse skyldes nemlig i et vist omfang det høje indenlandske privatforbrug. Virksomhederne har generelt set koncentreret sig ret meget om det gunstige hjemmemarked på bekostning af udenlandske markeder, hvorfra valutaen skal hentes hjem.

Det er helt klart, at den tendens, vi sporer her, ikke kunne fortsætte, og derfor kom kartoffelkuren. Vi kan sagtens være bagkloge og sige, at den kom et år for sent, men den kom altså, og den vil uden tvivl presse virksomhederne ud på eksportmarkederne, og for de